

[Statsministeren.]

Tidspunkt ikke kan faa Flertallet med til. Det er derimod efter min Mening de ærede Medlemmers Standpunkt, der skaber Uklarhed i Landet, dette, at man Gang paa Gang fremhæver, at man staar paa den nationale Selvbestedelsesrets Grund, men er imod at yde nogen som helst Bistand til Afholdelse af en Afstemning. Det er efter min Mening en Selvmodsigtelse og derfor noget, der skaber Uklarhed.

Endvidere siger Forslaget til Beslutning, at jeg ved mine Taler har svækket Muligheden for at gennemføre 19. Oktober-Notens Krav. Jeg har ikke fundet noget i det ærede Medlems Ordførertale, der kunde støtte en saadan Paastand. Det er da heller ikke mine Taler, der anføres og citeres af de Folk, som helst ser, der ikke kommer noget som helst ud af Oktobernotens Krav og Ønsker. (*Hans Hedtoft*: Hvem er det?). Det er ikke mine Taler, der citeres. (*Hans Hedtoft*: Hvem er det, der ikke ønsker det?). Det er formentlig Tyskerne og dem, som staar paa den Side. Det troede jeg, det ærede Medlem var opmærksom paa. Jeg forstaa egentlig ikke rigtig det Spørgsmaal, jeg synes, dette er saa selvfølgelig, saa let at forstaa. Det er ikke mine Taler, der citeres af de Folk, der ønsker at undgaa, at Oktobernotens Krav gennemføres; det er helt andres. Hvis nu mine Taler skulde være et Middel til at skabe Vanskeligheder for disse Kravs Gennemførelse, saa skulde man jo tro, at de Folk netop vilde benytte disse Taler, citere dem for derigennem at søge at skabe Vanskeligheder for Gennemførelsen af Notens Ønsker. Det er tværtimod min Opfattelse, at et Ønske fra dansk Side netop vilde styrke og underbygge 19. Oktober-Notens Krav og gøre den mere forstaaelig, hvorved man ogsaa lettere vilde vinde Gehør for Gennemførelsen deraf.

Endelig tilføjes der, at jeg har handlet i Strid med afgivne Erklæringer. Jeg vil paa det bestemteste tilbagevise en saadan Beskyldning. Jeg har sagt, at Regeringen og derunder ogsaa jeg vil arbejde af al Evne for at søge gennemført, hvad Oktobernoten indeholder, og det har vi ogsaa gjort. Jeg har gentagne Gange drøftet med Udenrigsministeren og for Resten ogsaa med den samlede Regering, hvad der kunde gøres, og Udenrigsministeren har optaget til Undersøgelse og Overvejelse og til Udførelse, hvad han efter sin bedste Overbevisning mente der i de givne Situationer kunde gøres for at fremme denne Sag. Naar det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen nu i sin Tale vilde paastaa, at der intet var

gjort, vil jeg gerne spørge det ærede Medlem: Hvad er det da, han mener vi kunde have gjort eller yderligere kan gøre for at fremme den? Det er ikke nogen polemisk Bemærkning mod det ærede Medlem. Det er virkelig et Ønske om, at vi skal, om jeg saa maa sige, lægge Hovederne i Blød for at finde ud af, under hvilken Form og paa hvilken Maade man skal henvende sig til Stormagterne, ikke mindst til England, for at faa disse Ønsker og Krav imødekommet. Men jeg har aldrig hverken lovet eller erklæret, at jeg vilde undlade at fremsætte de Synspunkter denne Sag vedrørende, som jeg fandt rigtige og nødvendige. Tværtimod har jeg Gang paa Gang sagt lige det modsatte, baade i Rigsdagen, i de forskellige Udvalg og ude i Landet.

Det ærede Medlem paastaar, at jeg taler anderledes ude i Landet end her i Rigsdagen. Selvfølgelig kommer man ind paa mange Spørgsmaal ved et Folkemøde eller et Vælgermøde, men om denne Sag har jeg udtalt mig akkurat paa samme Linie i Rigsdagen, som jeg har ude i Landet.

Jeg skal tillade mig et Par korte Citater, idet jeg skal afgive det Løfte til Formanden, at det ikke skal blive noget omfattende Citatforedrag, jeg skal holde. Under Forhandlingerne om Finanslovsforslaget for 1946—47 den 10. Januar 1946 siger jeg paa Sp. 1643, efter at jeg har resumeret, hvad det er, vi ikke vil, at vi vil:

„et energisk Arbejde fra Regeringens og det danske Folks Side, saa vidt vi raader for det, for at skabe Frihed for det nationale, folkelige og kulturelle Arbejde i hele Sydslesvig og ikke blot inden for det danske Mindretals Omraade, og“

— derefter —

„en afgørende Afstemning efter et Aaremaal om Landsdelens Tilhørsforhold. Det er kort vor Politik i Dag. Det er den, vi vil arbejde for.“

Lignende Udtalelser har jeg fremsat, næsten hver Gang dette Spørgsmaal har været fremme.

Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har citeret, sidst i Gaar, nogle af disse Ting, og jeg skal derfor ikke gaa yderligere ind derpaa. Jeg skal blot bringe et Citat fra den sidste, om jeg saa maa sige, Ministerstorm umiddelbart forud for den, vi nu staar i, nemlig et Citat fra Folketingstidende for 30. Maj 1947, Sp. 5139:

„Jeg har under alle de Forhandlinger, der har været ført om det sydslesvigske Spørgsmaal, naar det har været draget frem, hvad jeg maatte tale om, altid sagt, at det lod jeg ingen anden bestemme, og